

[Poul Thomsen.]

vil muligvis deroverfor sige, at da der ikke er nogle bevogtningsopgaver, vil det være muligt at lade dem være borte, og at det oven i købet vil være en fordel for den lejr, hvori de ligger, og for det personale, der er knyttet til lejren, at man giver den længere frihed.

Det afgørende i denne sag må imidlertid være, at man får en ligelighed imellem soldater og militærnægtere, således at man ikke risikerer, at nogle vælger at blive militærnægtere, fordi de ser deres fordel derved.

Der er desværre blandt militærnægterne, har jeg ladet mig fortælle, en hel del intellektuelle, altså folk, som har fået en uddannelse af den danske stat og i det store og hele ikke har betalt så overvældende meget for denne uddannelse. Disse folk skulle efter min mening være de første til at betragte det som en samfundspligt at stå på lige fod med dem, som aftjener deres værnepligt. Og når det drejer sig om folk, som oven i købet i nogle tilfælde skal være opdragere for dansk ungdom, som lærere, ved universitetet o. s. v., må det være ganske særlig vigtigt, at disse mennesker har en følelse af, at de er samfundsborgere og skal opfylde en samfundspligt.

Det er derfor, jeg har tilladt mig at stille den højtærede indenrigsminister det spørgsmål, om det er med ministerens billigelse, at der finder forskelsbehandling sted med hensyn til militærnægternes og indkaldte værnepligtiges ferie- og kvarterforhold.

Indenrigsministeren (Søren Olesen): Det ærede medlem hr. Poul Thomsens spørgsmål drejer sig om behandlingen af militærnægterne, og det ærede medlem mener, at der finder en forskelsbehandling sted i forhold til de til forsvaret indkaldte værnepligtige.

Militærnægterne er i henhold til loven med hensyn til kvarter, forplejning, lønning o. lign. underkastet de for hærens værnepligtige gældende regler; deri har det ærede medlem altså ret. Dette er også gennemført, og ved udarbejdelsen af reglerne for de civile værnepligtiges behandling undersøges det altid nøje, hvorledes de tilsvarende regler er inden for forsvaret. Også ved administrationen af disse regler holder indenrigsministeriet sig nøje underrettet om, hvorledes man i tilsvarende situationer ville

have forholdt sig inden for forsvaret. Alt dette udelukker dog ikke, at man dér, hvor reglerne giver rum for en vis elasticitet, tager hensyn til de faktiske forhold.

Efter sagens natur foregår selve tjenesten i en civil arbejdslejr på en anden måde end i en militær forlægning. Uden for arbejdstiden er der ikke noget behov for, at et vist antal militærnægtere skal befinde sig i lejren. Beredskabshensyn o. lign. spiller jo ingen rolle her. Selv om man i princippet stræber efter at lægge de ydre vilkår for militærnægternes tilværelse tæt op ad de vilkår, der gælder for de militære værnepligtige, ville det være urimelig formalisme at gennemføre dette i alle enkeltheder, også hvor det ikke tjener noget virkeligt formål.

Jeg går ud fra, at det ærede medlem hr. Poul Thomsen med sit spørgsmål sigter til Gribskovlejren, og jeg kan da oplyse, at antallet af militærnægtere i denne lejr, der i de første 3 uger af november har fået udvidet nattegn, d. v. s. tilladelse til at være fraværende fra arbejdstidens ophør indtil $\frac{1}{2}$ time før arbejdstidens begyndelse den næste dag, har ligget på 34 pct. af belægningen i gennemsnit. Jeg kan ikke se noget rimeligt i, at man skulle have nægtet disse personer denne frihed, når de i øvrigt har opført sig upåklageligt, blot fordi militæret af sagligt begrundede hensyn må være mere tilbageholdende. Det samme gælder lørdag-søndagsorlov. Når der med hensyn til juleferie er forskel mellem militærnægterlejrene og forsvaret, skyldes det ligeledes, at beredskabshensyn ikke skal tages for militærnægternes vedkommende. Man har derfor fundet det mest praktisk helt at lukke lejrene mellem jul og nytår.

De tjenstlige forhold tillader således i nogle henseender en friere behandling af militærnægterne end af forsvarets værnepligtige, men disse frihedsgoder eller, om man vil, behageligheder modsvares af de gener, der er forbundet med militærnægter-tjenesten. Således er tjenestetiden for militærnægterne i øjeblikket 22 måneder, medens den ved forsvaret normalt kun er 16 måneder. Hvad denne forskel betyder i henseende til tabte fortjeneste- og uddannelsesmuligheder, behøver jeg ikke nærmere at udregne for det ærede medlem. Disse 6 måneders ekstra tjeneste betyder i virkeligheden en ret stor byrde for det mandskab,